



't Is moeilijk blindelings een vonnis snel te vellen
als wij de onverlaat en al zijn kwaad niet kennen.”
De andren stemden in met 't woord van Bereklauw
55 -een veel te vlug besluit verwekt soms diep berouw. -
Reinette ook vond 't wijs en zond haar snelste bode
naar Windekind die speels aan 't stoeien was in 't koren.
Hij liet algauw zijn spel en kwam dan vliegensvlug
zich voegen bij de Raad, al over d' ophaalbrug.



1

60 De Raad bedankte hem voor zoveel wakkre vlijt,
maar wou gauw weten nu, want dringend was de tijd,
of hij dat monster zag? de naam van 't schepsel kende?
waarom het 't kruidenvolk wou domp'len in ellende?
Als Windekind wat meer op adem was gekomen
65 stond hij de Raad te woord, zoals hij 't wilde horen:
“Dit monster noemt zich mens
en 't heeft het al naar wens:
't bezit een blanke huid,
een bijkans ronde snuit
70 en schoon gevormde knoken.
Het loopt slechts op twee poten,
maar vlug is 't en gezwind,
soms sneller dan de wind.



Melkdistel

Sonchus oleraceus

2

*Ma konijn en pa konijn
en hun zeven jongskes klein
lopen in het malse groen
knauwend zo ze altijd doen.
Dan opeens roept pa konijn:
"Is die distel geen festijn!
Stekels dragen wel zijn blaren,
toch kan hij ons niet mishagen
en wanneer de dorst ons kwelt,
lest hij die met zoete melk."*

Mensen, gij die alles weet
en dus wijsheid niet ontbeert,
lach niet met konijnetaal.
Kan een dokter soms een kwaal
door zijn kennis toch niet helen,
in mijn kruid, dat zult ge leren,
schuilen ongekende krachten:
taaië zweren kan 'k verzachten
en de borst die 't kindje voedt
lever 'k melk in overvloed.





Kattestaart

Lythrum salicaria

*Kaarsrecht in moerassig land,
als de felle zonne brandt,
tart de slanke kattestaart
trots en fier de zonnehaard
en de gloed der zonnestralen
straalt in 't purperrood der aren.
Tussen al dit kleurgebral,
als lancetjes scherp en smal,
als fluwelig groene haren,
ruisen zacht de wilgeblaren,
tooi der preutse kattestaarten.*